

Sütő Gábor *

Harmadik levél (INTELMEK NEM CSAK JOBBIKOSOKNAK)

Kedves Unokaöcsém!

Örülök, hogy kedveled leveimben „*a kissé vad zsidó nézeteket, s a zsidókra nem jellemző szókimondó nyersséget*”. Ezekből ezúttal sem lesz hiány. Az a hasznuk, hogy a mieink nemcsak élvezik, hanem a vadságban meglátják a nyers valóságot, a szókimondásban pedig megértik a követendő irányt. Az egyre zaklatottabb és feszültebb helyzetben mindkettőre fokozott szükségünk van. Figyelmesen olvassátok hát leveletem, s a félig-meddig kibontott hátsó szándékokat is átgondoltan („*Jó ez nekünk, zsidóknak?*”) értelmezzétek, mert a vadság és a szókimondás sem teszi lehetővé, hogy mindenről teljesen leplezetlenül írjak. Esetenként csak célok bizonyos dolgokra a mieink naprakészen tartása céljával, hiszen nyilvánosságra kerülő levélről van szó. Nem akarok vele újabb frontot nyitni önmagunk ellen, habár ebben az országban már olyan pozícióban vagyunk, hogy akár ezt is megengedhetnénk magunknak. Ellenerők ugyan akadnának nagyobbak is, mint amelyekkel elbírnánk, ám – szerencsénkre – a gójokban továbbra sincs mersz, mármint nyíltan a túlhatalmunk és a nyomulásunk ellen irányuló mersz. Ami pedig talán még fontosabb, a vezetőik nemcsak nem bátorítják őket erre, hanem le is intik, ha valaki mégis ilyesmire merészkedik.

Nehogy rosszal indítsunk, kezdjük a Jobbikkal, az egyetlen párttal, amely folytatott, de most bámulatba ejtő módon teljesen felhagyott a hasonló merész tevékenységével. Pálfordulása olyan fontos következményekkel jár a belpolitikában, hogy nem lehet túlértékelni. Írod is, te sem látod át világosan mi történik a Jobbikkal, de úgy érzed, valami pofonegyszerű agyonálcázott közzjáték megy végbe, csak a logikájára nem tudsz rájönni. A Jobbik mozgalomként és kezdetben pártként hiteles volt, egyértelmű eszmevilággal rendelkezett, ha az ellenünk irányult is, ma pedig politikailag zavaros, hajlandóságot mutat összeállni bárkivel, még velünk is. **Ideológiája ide-odalógiává torzult** (Nagyon tetszik a találó kifejezésed!), ami gyanút keltő hatalmi ügyeskedésre utal. Végül frappánsan összegezed, hogy érted is, meg nem is, s e folyamat valahonnan ismerősnek tűnik számodra.

Nekem is hasonló a benyomásom, s rájöttem, az okára. Annak idején a MIÉP-ben lejátszódott folyamatra emlékeztet, amikor a beépített háttérhatalmunk sikeresen tönkretette az erőssé vált, de a kényszerű politikai irányváltás miatt megroggyant nemzeti pártot. Lényegében ugyanez a háttérhatalmi művelet ismétlődik a félig-meddig utódjának tekinthető Jobbikban is. Ahogy a MIÉP vergődése, úgy a Jobbik vargabetűi mögött

sem országépítő, vagy nemzetvédő logika, hanem politikai ravaszkodás, egyéni ambíciók és téves számítás húzódik meg. Ezekbe, bár előidézői között vagyunk, még nem látunk eléggé bele, de az alábbiakban tárgyalandóinkból némileg körvonalazódnak. Összpontosítsunk hát ezúttal a Jobbik-ra, s hozzá kapcsolódó lényeges időszerű kérdésekre.

A sok kusza, ám egyre kevésbé félreérthető esemény lényegesebbjei nem is annyira a párt, mint az elnöke körül zajlanak. Talán már 2013 óta, amikor Vona Gábor, Szegedi Csanád volt alelnökük zsidó származásának a kitudódásakor kijelentette, "*Ha kiderülne rólam, hogy zsidó vagyok, akkor lemondanék a Jobbik elnöki tisztségéről*". Igazad van, politikus részéről ilyen értelmezhetetlen közlés igencsak szokatlan. Ha Vona nem zsidó, akkor teljesen értelmetlen, hiszen nem derülhet ki, hogy zsidó. Értelme csakis akkor lenne, ha ő zsidó. Ám valójában – hacsak nem tévedünk mégis – inkább antiszemitának álcázott politikusból filoszemitává váló, vagy önmagát annak láttatni akaró hataloméhes személlyel állunk szemben. Ezért ma sem óvakodna attól, hogy hasonló kijelentést tegyen. Az ilyen gyökeres átváltozási folyamat azonban csakis ellentmondásos lehet. A szerves részét képező ravaszkodást, zavarodottságot mutatja Vona izgága csapkodása, vergődő útkeresése. Ez mindenekelőtt a történelemben betöltött szerepének szembetűnő túlértékelésében nyilvánul meg. Látványos példáiként elkeseredettnek tűnő kísérleteket tesz rá, hogy hazai, sőt nemzetközi közéleti személyiséggé növecsse ki magát. A pálfordulásának kezdeti időszakában, egy lengyel újságnak adott interjújában, előállt a TTT külpolitikai doktrínával (Tengertől Tengerig Tengely), mintha elfelejtette volna, hogy a TTT (Tiltás, Tűrés, Támogatás) az Aczél-féle kultúrpolitika jelszava volt, így eleve nem arathat vele sikert. Nem is lett a tengelyből semmi. A Visegrádi Négyeket is csak zavarta volna. (Nem akarok elébe vágni a dolgoknak, de mostanában meg némelyek már SSV, azaz Soros-Simicska-Vona tengelyt emlegetnek). Ebbe a kategóriába tartozik, hogy erőlteti a bizonytalan tartalmú és kétes kimenetelű kapcsolatokat a Budapestre akkreditált külföldi nagykövetekkel. Tolakodó üdvözetet küldött Trumpnak is a megválasztása alkalmából. Csakhogy megválasztott elnököknek általában a funkcióban lévő elnökök és miniszterelnökök küldenek üdvözetet, vagy olyan neves személyiségek, akiknek legalább a létezéséről tud a címzett. Elképzelem, hogy Trump első és egyetlen kérdése a munkatársaihoz csak az lehetett, hogy ki az a Vona?

A feltűnően gyarapodó kínai és holland kolónia mellett Magyarországon az alaptörvényben felsorolt 13 nemzeti kisebbség él. Sokan diszkriminációnak, vagy pozitív diszkriminációnak tarthatják, hogy a zsidók nem szerepelnek közöttük, de nekünk ez így előnyös. Vona azonban egy zsidó ünnep alkalmából éppen nekik küldött üdvözetet, véletlenül sem a sváboknak, vagy a szlovákoknak. E kezdeményezése is sikertelen volt, mert Köves Slomó, az Egységes Magyarországi Izraelita Hitközség elnöke nyílt levélben visszautasította, s kioktatta, hogy előbb ki kellene jelenteni, eddig "*tévedtek, gyalázatos rossz úton jártak*". Vona "*elkeserítőnek*" tartotta a választ, ami azt mutatja, hogy nem ismer minket, avagy – ami azért valószínűbb – személyi céljainál fogva szemet huny a nyomulásunkon. Akár-

hogy is van, vele együtt mindenki vegye tudomásul, hogy **mi nem a megbocsátás népe vagyunk, hanem a bosszúé. Stratégiai céllal szüntelenül követeljük a bocsánatkérést, de ismersz-e egy esetet is, amikor akár csak taktikai meggondolásból is megbocsátottunk volna bárkinek?** S nem is fogunk! De elvárjuk, hogy megállás nélkül esedezzenek bocsánatunkért. A múlt rendszerben a marxizmus-leninizmust tettük minden nyilvános politikai beszéd, vagy írás elkerülhetetlen összetevőjévé ("vörös faroknak" nevezték), ma pedig a holokausztot és az érte történő bocsánatkérést (akkor is, ha "sárga faroknak" nevezik). És a gójok teljesítenek is. Emlékezz vissza, a rendszerváltás utáni magyar vezetők – Horn Gyula különösen – hányszor kértek bocsánatot, de egyszer sem kaptak. Egyébként, önmagunkban, lelki békénk érdekében, **mi már rég elfeledtük a holokauszt áldozatait, a naponkénti emlégetésük csak a gojok büntudatának fenntartását célozza.** Nem is eredménytelenül. Horn után, a Jobbik pálfordulása mellett, márciusban Nagy Andor tel-avivi nagykövet kijelentette, hogy Magyarországon egyre fokozódik és elharapózik az antiszemitizmus. (És még mindig nagykövet, ami a befolyásunkat mutatja!) Húsvét előtt Rogán Antal szögezte le, hogy a magyarok sosem feledhetik el, ami történt, mert velük történt, nemzeti tragédiájuk a holokauszt. Ugyanezt a szellemet tükrözte Pintér Sándor belügyminiszter beszéde a holokauszt áprilisi emléknapján. Vagy nézd át, kormánytényezőök a visszautasítás mellett is milyen érzelmes és odaadó magyarázkodással reagáltak Frans Timmermans, az Európai Bizottság elnökének felszólalására, amelyben antiszemitizmussal vádolta meg Orbánt. Kell ennél több? Ám nehogy eltévedsz a választ; az előbbiek értelmében persze, hogy kell! Vég nélkül!

Vonára visszatérve, tájékoztatlanságára utal az a bejelentése is, hogy európai polgári kezdeményezést indít az "*egyenlő munkáért, egyenlő bért*" elv általános érvényesítéséért, mivel a bérunió igazságos és esélyt jelent az EU megváltoztatására. Megvalósíthatóságát azonban semmivel nem tudta alátámasztani. Nincs is rá semmi esély. Az EU-ban, ha megmarad, lehet jelentéktelenebb reformokat végrehajtani, de a lényegét nem lehet megváltoztatni. Egyébként sem az a baj, hogy a bérszínvonal nem zárkózott fel, hanem az általános gazdasági-pénzügyi szint, és az nem is fog. Nem kell ahhoz marxistáknak lennünk, hogy lássuk, **az EU nem a munka, hanem a tőke – mondhatnám a tőkénk – érdekeit érvényesítő szervezet,** s mint ilyen, igazságosságra sohasem fog törekedni; pont ellenkezőleg. Ezért üres és megtévesztő fogás, amikor Vona aláírásgyűjtéssel akarja megváltoztatni a kapitalizmust. Megsúgom neked, az sem valószínű, hogy akad még megvásárolható EU-vezető, nemzeti politikus, hivatalos személy, újságíró, politológus, vagy akár közéleti személyiség, hiszen, a háttérhatalmunk technikáját ismerve, szinte mindegyiknek van már gazdája. Ezek sohasem fognak arra húzni, amerre Vona akarja, de arra sem, amerre a Visegrádi Négyek szeretnének haladni.

A fentiekben rejlik a magyarázata annak is, hogy végső soron az EU elősegíti a keresztények irtását is, ami Európában csak kezdődik, de Afrikában és Közel-Keleten már javában folyik; **hivatalos adatok szerint 2016-ban kilencvenezer keresztényt gyilkoltak meg.** Ilyen körülmé-

nyek között, magunk között szólva, nevetséges, hogy a baloldali ellenzék, a Helsinki Bizottság, a TASZ és néhány más civilnek mondott szervezet, az EU-val karöltve abból csinál ügyet, hogy a magyar határőrök két betolakodó afgánnal szemben nem jártak el kellő szolgálatkészséggel, s ezért megbírságotlák Magyarországot, a magyar hatóságok pedig a két határőrüket azért, hogy rosszul teljesítették a kötelességüket. **A kilencven-ezer keresztényért pedig nem szól a harang.** Minket ugyan ez nem zavar, de tanulságos eset, mert mutatja, milyen ereje van annak, ha egy sugallatot beültetünk a gojok fejébe. Az EU gyakorlatilag tűri a keresztények irtását, a felbujtókat pedig békén hagyja. Ez sokatmondó tény. Sorosék láthatólag kellően kioktatták őket a teendőiket illetően. Az eredmény az, hogy bár a migránsok minden nemzetközi szabályt és emberi normát felrúgnak, az általunk irányított nemzetközi sajtót mégis a migránsok elleni „rendőri túlkapások” uralják. Az is kész vicc, hogy Magyarországon kívül egyetlen EU-tagállam sem védi a schengeni határokat, de még a saját nemzeti határaikat is alig. Lovagiasan ezúttal is csak Magyarország védi Európát, amely viszont ismét hálátlan. De nekünk ez is az is a kezünkre játszik. Hálátlanok lesznek azok a migránsok is, akik pedig a határmenti tranzit zónában olyan luxus körülmények között élhetnek, amelyekről sok magyar csak álmodozhat.

A Jobbik ma már hallgat róla, hogy az EU vezetői olyan árulást és embertelenséget követnek el, hogy ha a fideszesek idiótának, s egyben hazá- és nemzetárulónak minősítik őket, még akkor is messze vannak a valós minősítésüktől. El kell ismernünk, Orbánnak nemcsak magyar szempontból, de Európa létérdekeit tekintve is igaza volt, amikor ellenezte Juncker megválasztását és szembefordult Merkellel, hiszen az „arab tavasz” mintájára „európai tavaszt” rendeznek. Nemcsak nem védekeznek, hanem elősegítik az Európa és a kereszténység elleni támadásokat. Végül is nekünk ez sem rossz, mert gyengíti a lehetséges ellenfeleinket, vagy ellenségeinket. De ezt is csak magunk között, mert kifelé akkor is népszerűsíteniünk és védenünk kell az EU vezetőit, ha ez egyre kényelmetlenebb. Ugyanis ragozhatják, ahányféleképpen akarják, de nekünk – mihez tartás végett – el kell ismernünk, az EU azért nem tudja megvédeni a határait a muszlim betolakodóktól, mert nem is akarja, holott az invázió már a kezelhetetlenség határán van. **Az EU jelenlegi vezetői faji politikát folytatnak, aminek érdekében még terrorizáló (egyelőre csak politikai) fenyegetést is gyakorolnak azon tagállamok ellen, amelyek nem akarnak betolakodókat befogadni.** Mi ezt csak üdvözölni tudjuk. De csak csendben tegyük!

Aztán itt vannak a jobbikos vezetők által nem kifejtett, de léptenyomon felmagasztalt „európai” és „XXI. századi követelmények” a kormánypolitikával szemben. Ezek ugyanolyan értelmetlenek, mint hogy ha kiderül, hogy zsidó vagyok, lemondok. Ugyanis, mondd meg már nekem, mitől lesz egy követelmény európai, vagy XXI. századi? De említhetem, hogy Vona az ügynök-kérdés kapcsán, a rendszerváltás után negyedszázaddal (!), azt az azonnali kérdést tette fel a parlamentben Orbánnak, hogy „Lehet-e más a rendszerváltozás?” Nem is értem a kérdését, de a megfogalmazásából kiérzem az LMP hatását. Ma már talán nem is érde-

mes lovagolni az ügynök-kérdésen. Egyrészt túl sok idő telt el, másrészt elvonja a figyelmet a mai égető kérdésekről. Ráadásul minden rendszerben mindenki volt valaki. Vona ki merné-e mondani, hogy nem volt, s most sem ügynök? **A csicskás is ügynök a maga nemében.** Egyébként nekünk nagyon kedvez, hogy Vonáék (de egyes fideszes vezetők is) előelőhozakodnak az ügynök-kérdéssel, a munkásőrség, vagy a kommunisták régi bűneivel, hiszen ezzel elterelik a figyelmet a jelen eseményeiről, holott rájuk, sőt az országra ezek hatnak és nem az előbbiek. Akik ezt művelik, azonnal halkabbra fognak a hangjukat, ha valakik azt kezdenék feszegetni, hogy most kik az ügynökök, és nincsenek-e jóval többen, mint a régi rendszerben? Ennek lenne értelme, de ilyen veszély nem fenyeget. S ezt, persze, mi elsőként elleneznénk.

Céltévesztett és mesterkélts Vonának az úgyszintén a másik oldalra átszökött, s a hagyományait eláruló Magyar Nemzetben megjelent *Néplélek és nemzettudat* című írása is, amelynek végkövetkeztetése, hogy „*A nép a nemzet, a nemzet a nép.*” A magyar nemzeti gondolat ismert képviselői, köztük Veres Péter, Németh László, Bibó István, egyaránt (és persze nemcsak érthetőbben, hanem színvonalasabban is) ezt a nép-nemzeti vonalat képviselték, így ebben sincs semmi új. Mi pedig élesen szemben állunk e vonulattal. Fejtegetéseit még az LMP volt (de ma is valós) vezetője, Schiffer András is értelmetlennek találta. Pedig ők most udvarolnak egymásnak.

E kérdéssel kapcsolatban még annyit, hogy magunk között kinevetjük, sőt megvetjük ugyan a gender és egyéb mássági, szektás, vagy kisebbségi szervezeteket, de óvatosan támogatjuk őket, mert minél elaprózottabb a társadalom, annál jobb nekünk. A szocializmusban, főleg a Kádár-rendszer legsikeresebb éveiben e szempontból némileg szorultabb helyzetben voltunk, mert az egypártrendszer következtében erősebb és akcióképesebb volt a magyar (a góji) nemzeti egység, mint most. Nekem ez határozott véleményem – hiszen valamicskét szenvedtem is miatta – de neked is lehettek már hasonló „élményeid”, s talán példákkal is alá tudod támasztani. Ezért nekünk nem kell sem népi, sem nemzeti tudat, még ha a vezeklő Vona javasolja is, hanem csak minél elaprózottabb és egymással szembenálló pártok, szervezetek és csoportok. Főleg a jobboldalon, de e tekintetben jobb, ha a baloldalon is ugyanez uralkodik. Elismeréssel adózunk annak, hogy az egyre kisebbé és gyengébbé váló baloldali ellenzéki pártok nem az ország javára szolgáló alkotást, teremtést ösztönzik, hanem olyannyira a tagadás, az ellenkezés, az akadályozás, a szabotázs az ellenségeskedés vezeti őket, hogy ez már a közvélemény előtt is világos, ezért egyre ellenszenvesebbek. Gondolatok helyett rendre hamis beállítástokat és hazugságokat ismételtetnek. Egyértelműen Soros pártjára állnak, sőt őt a demokráciával azonosítják, ahogy teszi, például, a Hír-TV-s „Szabadfogás”. E kormányellenességre szakosodott műsorban olyan nevetséges támadásokat is hallhatunk, hogy „*a törvényes nem legitim*”, stb. Az ellenzéki vezetők a hadakozásuk hevében nem érzik, hogy mindez ellenjavallt, mert utal rá, hogy sajátos csoportérdek uralja az eljárásaikat. Ez teszi ki a mindennapjaikat, ami csak az emberek által érzékelhető kárt okoz mind nekik, mind az országnak. Ugyanúgy az is, hogy az EU-ban a

saját országuk ellen szavaznak, sőt büntetőeljárásokat kezdeményeznek ellene, amit más országok képviselői meg nem tennének. Ezeket kerülni kellene, vagy elhallgatni, de ők még dicsekszenek is vele. Nekik mindezért nincs jövőjük ebben az országban, de éppen mindezért egyelőre rászólgálnak a feltétel nélküli támogatásunkra. Akkor is, ha közvetve ez ránk is rossz fényt vet, hisz a közvélemény előtt világos, hogy gyakorlatilag szövetségesek vagyunk. Ám keresve sem állíthatnánk nagyobb akadályokat a nemzeti egység útjába, hiszen mindez nemcsak a gójoknak, nekik is csak hátrányokkal és fenyegetésekkel jár, s mi ismét a nevető harmadik kényelmes szerepében a háttérben maradhatunk.

Ne feledd azt sem, hogy Vona éppen a migránsok betelepítése elleni fideszes alkotmánymódosítást akadályozta meg, amelyet röviddel azelőtt ő maga kezdeményezett, hazaárulónak nevezve azokat, akik nem szavazták meg. Ezen a jobbikos tortán az a hab, hogy nyilatkozataiban zsinagógák, hanem mecsetek építését is támogatja.

Hozzád hasonlóan jókat derülök én is, amikor a Jobbikhoz kötődően a kormányt vádolják, a társadalmat meg ijesztgetik az orosz titkosszolgálatok állítólagos növekvő jelenlétével és befolyásával. Először is a sok jelenlévő titkosszolgálat közül miért pont az oroszot választják ki mindig? Kinek az érdeke ez? Nem a magyaroké, az biztos. Másodszor, nevetséges, de sokan mégis elhiszik, hogy az oroszok befolyásolták az amerikai elnökválasztástól kezdve az EU helyzetén, a közép-európai hangulaton át Orbánig mindent és mindenkit. Ez szüli az olyan mulattató helyzeteket, hogy az említett „Szabadfogás” c. műsorban ismételtetik, hogy „*Ne legyünk orosz gyarmat!*”, Szeles, akarom mondani Szél Bernadett, az LMP társelnöke pedig fennhangon hirdeti Paks kapcsán, hogy „*A kormány Putyin zsebében van*”, és balgán azt kérdezteti, vajon Petőfi egyetértene-e Pakssal. Megnyugtathatjuk őket: Magyarország nem lesz orosz gyarmat, mert már EU-gyarmat. Harmadszor, megsúgom, az orosz titkosszolgálat csak szeretne annyira jelen lenni, mint az izraeli, amely befolyásolta és befolyásolja mindazt, amiről eddig szó esett. Az amerikai, vagy pláne az angol és a német titkosszolgálatok csak utánunk következnek. Negyedszer, a szerepüket túlértékelő ellenzéki pártocskák és a hangoskodó kétes indíttatású csoportocskák a kormány pontatlan „*Állítsuk meg Brüsszelt!*” jelszavával szemben (Ugyanis nem a belga fővárost, hanem az EU-t szeretné megállítani) az „*Állítsuk meg Moszkvát!*” jelszót vetette be. Ezzel ugyan egyet kell értenünk, de nevetséges. Az EU-t még csak-csak meg lehet állítani, de ha Moszkva megindul, őt nem. Ettől még mi is nagyon tartunk. Jobb nem bőszíteni az orosz medvét.

Ide kapcsolódóan két kérdést még meg kell említenem. Az első a Jobbikhoz kapcsolódik: Kovács Béla immár bohózatba illő kémügye. Állítólag több ország titkosszolgálatára évek óta figyel, ám a mai napig nem tudták lebuktatni, de még csak vádiratot sem tudtak összeeszkábálni ellene. Ha tényleg kém, ki hiszi mindezt el? Ráadásul neki EU-s munkaköri feladata a kapcsolatok tartása a volt szocialista országokkal. Lehet ez sokminden, csak nem kémügy, hanem azon túlterjedő politikai játszma, hiszen a Jobbik politikai vargabetűitől függetlenül évek óta fel-felmerül, de érezhetően nincs benne olyan fél, amelyik a lezárását akarja. A második,

hogy szerintem Orbán nem akar Putyin szövetségese lenni. Egyszerűen figyelembe veszi elsősorban a gazdasági érdekeket, és hát a politikai realitásokat is. Magyarországnak az EU-ban nem sikerült felzárkóznia és nem is fog sikerülni (Más volt szocialista országoknak sem). Az EU-t ellenkező céllal hozták létre. Nem jótékonykodó a természete. Nekünk nagyon nem tetszik, hogy Orbánék ezt felismerték, különösen, hogy a keleti nyitással és egyebekkel tenni is akarnak ellene. Nem először ismerem el, hogy a maguk módján helyesen járnak el, de azért nehogy Orbán-hívó legyél! Ezzel csak arra hívom fel a figyelmed, hogy **elfogulatlanul ismernünk kell a tényeket ahhoz, hogy minden esetben a nekünk megfelelő elfogultsággal értékelhessünk és dönthessünk minden helyzetben.** Ha Orbán nem is tart bennünket ellenfélnek, mi őt eltávolítandó ellenfélnek tartjuk. Ezt ő is tudja, hiszen bemérhető, hogy akár Brüsszelből, akár Párizsból, vagy Berlinből jönnek az ellene irányuló támadások, valahol mi mindig ott állunk ezek mögött.

Végül ugyancsak felelőtlenségnek és elbizakodottságnak tűnik Vona kijelentése, miszerint akkor is lemond, ha a 2018-as parlamenti választásokat a Jobbik nem nyeri meg. Pedig ezt nemcsak a közvélemény tarja kizártnak, hanem már párt tagsága is. Akár ne is lebegtesse a lemondását olyan sokáig, hiszen látszólag minden oldalon bizalmat vesztett. Mégis gondolkodjunk el, tényleg minden oldalon-e? Lehet-e komoly oka rá, hogy meghökkentő állításokat és olyan kockázatos fordulatokat tegyen, mint Novák Előd alelnöknek, a párt zászlóvivőjének eltávolítása, aki egyedül sokezer szavazatot hozott a pártnak. Végére egy párt elnöke csak nem beszél hebehurgyán a levegőbe és nem mutat be légtornász politikai attrakciókat minden indok és cél nélkül.

Bár nem zárható ki, hogy mindez a szavazóbázis növelését célzó választói centrumba törekvés jele, a háttérben kell még lennie valami nagyon is nyomós oknak; valaminek, vagy valakiknek, ami, vagy akik mind ezt megkövetelték. Teszem azt, ha jelentős, vagy ő előtte annak tűnő politikai erő elhitette vele, hogy ha más lelkiületet ad a Jobbiknak, azaz kiirt belőle mindent, ami még valamelyest emlékeztet a MIÉP-re, akkor erős hazai és nemzetközi támogatást fog kapni. Mondjuk, ő válthatja le Orbán Viktort, avagy Orbán legalább arra kényszerül, hogy vele koalícióban kormányozzon, s fékezze az EU vezetőknek sok gondot okozó unortodox „magyarságát”. Megérzésem szerint a fordulatában játszhat szerepet az a körülmény is, hogy Vona kezdetben maga is Fidesz-tag volt. Mindig is az volt a benyomásom, hogy a Fidesz nem csak annyira és nem csak úgy lehet érintett, netán érdekelt ebben e fordulatban, ahogy az első pillanatban és a szavak szintjén látszik. Már az előző levelemben is céloztam rá, mindehhez óhatatlanul, de egyelőre kitapinthatatlanul köze lehet a Fidesznek. Erről még most sem tudok konkrétebbet mondani, de kitartok mellette.

Még kevésbé lehet elvetni azt a lehetőséget, hogy az előbb említett mézesmadzagot húzogató erő mégsem a Fidesz, hanem, ...hanem, ...mondjuk, a sokat szidott, de láthatatlan háttérhatalmunk. Pusztá feltételezés, de esetleg erre utalhat Vona Gábor hvg.hu-nak adott sokatmondó

nyilatkozata is, miszerint „*miniszterelnökként, ha kell, átadna holokauszt-
emlékművet.*” Bizony sokak számára elgondolkodtató lehet, hogy miért
pont így és kiknek ajánlotta újdonsült önmagát, nem pedig úgy mutatko-
zott be, mint a magyar nemzeti érdekek védelmezője, ahogy azelőtt tette.
Azon nem csodálkozom, hogy az MSZP, a DK, vagy főleg az LMP a mi ál-
laspontunkat tartja mérvadónak, hiszen tele vannak a mieinkkel, de a
Jobbikra ez nem jellemző. Magyarázatként kapcsolódhat ide az is, hogy a
közeli szabadkőműves felettesem szerint annak idején zsidó személyek
tucatjai szúrták ki Vona akkor még vitathatatlanul antiszemita egyénisé-
gét, mert kinézték belőle, hogy a körülmények és egyébek /hangsúly az
egyebeken/ ügyes alakításával kiformalhatnak belőle egy filozemita poli-
tikust, anélkül, hogy ezt önmaga észrevenné, és hogy minél hitelesebbnek
tűnjön, ezt a saját érdemének tekintse. Ám erről sem mondhatok egyelőre
többet, annál inkább mivel nem saját kútfőből származik. Akárhogy is ala-
kult, ne higgye senki, hogy gyermekjáték volt, s egyik pillanatról a másik-
ra történt, de azt sem, hogy nincs benne buktató és kockázat.

Akármelyik eset forog fent, szinte bizonyossággal megállapítható,
hogy nemzetidegen szövetségesre talált. Márpedig pontosan ez a lényeg:
ez kelt még nagyobb zavart a Jobbikban, s ezzel az országban is. A jelek
szerint, az ellenzék nagy öröme, és elégedettségünkre, Vona ezt elérte.

Mindezekre a vargabetűkre a politikusok nagy része azt mondaná,
egyetlen „logikus” magyarázat van rájuk, a pártérdek. Ám ez nyilvánvaló-
an túlzás, mivel a párt tagsága az elnöke tudtára adta, hogy mindez nem
érdeke. Tehát más szinten kell keresnünk a magyarázatot. Csoportérdek?
Bár a Jobbik vezetésének egy csoportja egyetértést mutat kifelé, s bizto-
san vannak, akik ezt tényleg egyetértőleg, de olyanok is, akik alkalmaz-
kodásból teszik. Itt már megélhetési kérdéssről is szó van, ezért ők le fog-
ják beszélni Vonát a lemondásról, mert ha ő lelép, vele együtt buknak.
Tehát még alacsonyabb szintre kell mennünk: maradnak az egyéni érde-
kek, amelyek inkább kitapinthatóak. Ezek érvényesítésével manőverezték
olyan helyzetbe a Jobbikot, hogy már nem lehet jobboldali pártnak nevez-
ni. A tagság továbbra is az, de a vezetés, ha nem is vált baloldalivá, vak
ellenzéki ségből, vagy egyéni ambíciókból afelé húz. Ez vonja maga után a
növekvő, bár az egyelőre csak szóbeli agresszivitásukat a politikai ellenfe-
leikkel, és a statáriális eljárásukat az eredeti elveik mellett kitartó szerve-
zeteikkel és tagjaikkal szemben.

Apropó, panaszkodsz, hogy nem tudsz fogást találni a kormánypárti
Lőrinc nagyvállalkozó gój partnereden, mert sem az udvarlásra, sem a
provokálásra nem fejt ki nézeteit a Jobbik filozemita fordulatával kapcso-
latban, így nem tudod, hogyan viszonyulj hozzá. Gyermekem, a kérdé-
sedben a válasz, ami egyben ősi bevált taktikánk, s amelynek ismerete és
főleg alkalmazása kötelező! Gój – mondod. Ebből kell kiindulnod. **Ha egy
gój bármi jelét is adja annak, hogy tudja, hogy zsidó vagy – kire-
kesztő! Ha pedig semmi jelét nem adja – burkolt antiszemita!
Amennyiben az érdekeink megkívánják, senki nem menekülhet va-
lamelyik vádunk alól.** Ma már elértük, hogy a zsidó csak dicsérhető,
mert ha szidalmazták, vagy akárcsak egyszerűen rosszat mondanak róla,

azonnal előkerül az "antiszemitizmus" bunkója. Ti is tartsátok mindig készenlétben. Alkalmazd csak nyugodtan. Nyilatkozz teljesen szenvtelenül minden olyan kérdésben, amelyben nem viselsz felelősséget. Minél inkább össze kell zavarni a gojokat, el kell őket bizonytalanítani. Főleg a vezető egyéniségeiket. A gójok nem jönnek rá, hogy hideg polgárháború folyik, pedig ma még eldönthetnék a harc kimenetelét, ha tudatára ébrednének, hogy harcban állnak.

Emlékszel, előző levelemben e témakörhöz kapcsolódóan írtam, s fontossága miatt megismétlem: mindennapos feladatunk örködni rajta, hogy minél kevesebb sikeres, vagy makulátlan gój politikus nőjjön ki. Akit pedig a közvélemény ilyennek ismer el, azt provokáljuk, kompromittáljuk, hogy pártoljanak el tőle. Az ésszerűen és normálisan eljáró politikusokat, sőt általában az embereket, bármilyen eszközzel és áron védekezésre kell kényszerítenünk. A példák a szemed előtt zajlanak. Támadhatatlan és feddhetetlen gój személyiségnek nincs szabad út. **E távlati célok érdekében a legfőbb vezető politikusok mellett is ott vannak a felfedhetetlen embereink, akik kolléga, beosztott, tanácsadó, szakértő, jóakaró, vagy barát minőségben fellépve rábeszélnek, vagy lebeszélnek, ahogy az adott esetben az érdekeink megkövetelik.**

Magyarországról kitekintve pedig, joggal tartasz Trumptól, de nézz azért körül a környezetében, és vedd észre a hátrálását, amit szemléltet az első száz napjában a választási ígéretei és a tettei közötti nagyon is elgondolkodtató különbség. Látod, elértük azt is, hogy kitegye a szűrét az antiszemita Gorka Sebestyénnek. Ugyanakkor mi az USA-ban és minden országban igyekszünk a saját embereinket minél jobb kulcspozícióba helyezni. Ha odafigyelsz, már Európa elleni „szent háborúról” hallhatsz fenyegető kijelentéseket. **Nem véletlen, egy ideje már sokan nyíltan tárgyalják az internetes fórumokon, hogy kinek kit és hogyan kell eltávolítani, vagy akár megölnie, legyen az Orbán, vagy Trump.** A témakör befejezéséül, és ezt is csak úgy magunk között: soha ne veszítsd szem elől azt sem, hogy a leghatékonyabb antiszemiták egyébként is a gojokkal együttműködő és asszimilálódásra hajlamos zsidók. Ők a legtöbbször kisemberek, vagy nagy művészek, akik megbékélnék az asszimiláló gój hatalommal. Mindkettőjükért kár, mégis legalább ki kell közösnünk őket, de jobb, ha ellenük is a legerőteljesebben lépünk fel. Ilyen áldozatokat ismét kell vállalnunk és majd újfent a gójokkal fizettetjük meg.

Valahogy úgy, ahogy bonyolult áttételeken át sikerült beugratnunk a Fidesz-KDNP vezetőit olyan kétes akciókba, amelyekből csak vesztesen kerülhettek ki. Emlékezz a net-adóra, a népszavazásra a migrációs kvótáról, az alkotmánymódosítás megíúsulására, az elvetélt ebadóra, vagy az olimpiai pályázat visszavonására. (Vigasztalásul megrendezhetik a Maccabi zsidó olimpiát, amit már elvállaltak, bár semmiféle magyar nemzeti érdek nem fűződik hozzá. Ezt a közvélemény növekvő követelése ellenre sem fogják lemondani, mert világraszóló botrányt csapnánk). Észre sem veszik, hogy olyan ügyeket kezdeményezünk csendben, amelyek egészségpályás támadás előkészítését célozzák. Emiatt a sorozatos, de sokszor megalapozatlan vádjainkra sem képesek igazán lehengetően válaszolni. Még az ellenréveiket is a mi fogalmi keretünkön belül öntik szavak-

ba és a védekező jelleg uralkodik bennük. Áttételesen, de ide kapcsolódik, hogy a fideszesek láthatólag azt sem is sejtik, egyszer még majd milyen nagy szükségük lenne a betiltott Magyar Gárdára és más önvédelmi csoportokra, amelyek rugalmasabban tevékenykedhetnének, s még bennünket is meghátrálásra kényszeríthetnének, nem is beszélve a randalírozó mássági és kisebbségi csoportokról. Nem véletlen, hogy hasonlóak minden országban léteznek, s folyamatos tömeg- és hatósági támogatást élveznek. Magyarországon pedig a "közbiztonsági tevékenység jogosulatlan végzése szabálysértés" néven kriminalizálják és büntetik.

Mi pedig, élve a mulasztásaikból adódó kedvező helyzettel, ugyanakkor, a fundamentalista neoliberalizmus módszereit követve, rendszeresen botránnyokat keltünk annak „bizonyítására”, hogy a pártfogoltjainkkal együtt üldözésnek vagyunk kitéve. Mint látod, olyan ügynökhálózattal, kapcsolattartási és mozgósítási eszközökkel rendelkezünk, hogy ma már képesek vagyunk nemzetközi résztvevőkkel tüntetéseket szervezni a kormány ellen. Most éppen a Soros budapesti CEU egyetemét változtattuk ilyen eszközzé, mert Orbánék észrevették, hogy hatékonyan dolgozik a nemzetállamok ellen, sőt a migráció elősegítésében is. Nagyon jól tudjuk, szó sincs a CEU megszüntetéséről, de ezzel vádoljuk/vádoltatjuk őket, ám még ilyen hamis vádra sem képesek megsemmisítő választ adni. Orbán ugyan a parlamentben és az EU-ban is bejelentette, hogy nem akarják megszüntetni a CEU-t, de mi, ki fapofával, ki ártatlan képpel, folytatjuk az alaptalan vádaskodásainkat a megszüntetési szándékukról és, láthatod, eredményesek vagyunk; a világközvélemény nagy része, köztük az EU, nekünk hisz, a hisztériakeltésünk mellé áll. Pedig a CEU tényleg törvényfeletti és a saját kádereinket képezi. De mert ezt korlátozni akarják, igyekszünk lázadást szítani. Beépített és az egyes alkalmakra betelepített provokátoraink ebben kiváló munkát végeznek, amit nagyban segít, hogy a Jobbik az ellenzéki pártokkal együtt az Alkotmánybírósághoz fordult a CEU védelmében. Az egyetem privilegizált helyzete megvédendő, mert felforgatóképző, amire az unortodox és egyre magyarabb Orbán-kormány elleni harcunkban nagy szükség van. Akkor is, ha minden fontos ellenzéki vált civil szervezetben, több egyetemen, a baloldali pártokban, a szcientológiai, a szabadkőműves, de még a szexuális mozgalmacskáknak is a mi puszi és buzi pajtásaink ülnek vezető pozíciókban. (Tervezzük zsidó tagozatok létrehozását a fontosabb politikai szervezetekben és pártokban is, de ez még a jövő zenéje, bár kezdeti eredményeink már vannak). Igaznak tekinthetitek Raffay könyveit és nyilatkozatait is, miszerint a Parlamentben pedig a bal- és jobb oldalon egyaránt jelentős számban szabadkőművesek ülnek, sőt az egyik párt elnöke a páholy elnökségének tagja. **Ők irányítják a kulturális- és oktatás világát, minek eredménye a gójoknak sugallt önmegvalósítás a nemzettudat terhére.**

A naiv gójok Sorost támadják, holott Soros messze nem egyedül végzi mindezt, de nekünk éppen az a jó, ha vele nevesítik az akcióinkat és így továbbra is a háttérben maradhatunk. Ők meg vitatkozhathatnak róla, hogy Soros, vagy Trump irányítja az amerikai külpolitikát, avagy két amerikai külpolitika van. Mi azonban tudjuk, hogy egy van, amit félig-meddig a mi pénzügyi háttérhatalmunk irányít. Ha pedig számunkra valami mégis

balul ütne ki, mivel Soros zsidó – ráadásul magyar zsidó – származását kihasználva olyan világméretű antiszemitázásba csapunk, hogy arról kódolnak, ami az EU-ban már el is kezdődött.

Mindennek okán hihetetlen jelentősége van, hogy a Jobbikkal megerősödött a Soros-gárda. A CEU neveltjei az egyébként bírságot érdemlő, de mégis állami költségvetési támogatást élvező szekták és civil szervezetek bőkezű pénzelése és támogatása mellett valójában közös felforgatást végeznek. De ez folyik Macedóniában, Ukrajnában, még Oroszországban is, s mindenhol, ahol az érdekeink megkövetelik. A gójok pedig olyan szamarak, hogy a rendszerváltás óta gavallér demokratizmussal elősegítik az ellenségeik kiképzését. Nézd meg, a civil, illetve a nemkormányzati szervezeteink egyre inkább urai a helyzetnek. A gójok demokratizmusa oly mértékű, hogy nem is a magyar nevükön, hanem az angol rövidítésükkel (NGO) endzsúnak nevezik őket; ezt teszi még az ECHO TV-ben az őket támadó Sajtóklub is. Ezt jó jelnek tartjuk, mert ezáltal még tekintélyesebbek, s azzal az előnnyel is jár, hogy emiatt sokan azt sem értik, miről folyik a szó, s oda sem figyelnek rájuk. Így aztán az egyébként is gyenge kormányzati ellenpropagandának alig van hatása. **Az efféle demokrácia nem más, mint politikai öngyilkosság.** Emiatt zavartalanul kialakulhatnak a párhuzamos társadalmak.

Mindezek következtében az igazságszolgáltatást is valamiféle politikailag korrekt demokratizmus irányítja. Túl sokszor keletkezik ilyen benyomás ahhoz, hogy csak látszatnak tartjuk. Vedd csak az enyhe, vagy utólag enyhített ítéleteket a bűnöző cigányok, illetve az ítéletek hiányát az oligarchák ellen. Zsidók meg egyetlen kipattant botrányban sem szerepelnek, legalábbis úgy alakítják a dolgokat, hogy ha van is benne zsidó, a kilétük nem válik köztudottá a közvélemény előtt. Pedig hát te is tudod, a botrányok, főleg pénzügyi visszaélések, alig történnek a közreműködésünk nélkül. Azt is biztosra lehet venni, hogy becsületes munkával senki sem válhatott, válhat milliommossá. Ezt a közvélemény is látja, s ezért van mégis támogatása a kormány szociális politikájának, és sokan nem hisznek az általunk hirdett korrupciónkban és lopásunkban.

A legfontosabb intelmemet utoljára hagytam. A fentiek esetenként a Jobbik bírálatainak tűnhetnek, de nem bírálatként mondom, hiszen mindez a kezünkre játszik, hanem a politikai színpad háttérét akarom számotokra megvilágítani. Mindig tartsd is szem előtt, hogy a Fidesz-KDNP kormány egyetlen lehetséges szövetségesének, a Jobbiknak a saját jövőjére nézve is kétes fordulata után már nem a kormány, hanem Magyarország és a magyar nemzet sorsáról van szó, ezért nagy erők mozdulhatnak meg. Lehet, hogy tévedek, de a kormány sorsa feltehetőleg eldőlt. A gójok a demokratizmusban képesek versenyezni velünk, de gátlástalanságban – amihez, a pozíciókat erősítve a Jobbik jelenlegi vezetése is csatlakozott – nem tudják a lépést tartani velünk. Csak azt szajkózzák, hogy mások jogának tiprásával nem lehet jogot érvényesíteni. Mi meg az ellenkezőjét valljuk, mert ennek gyakorlata emelt ki bennünket, s tarja fenn párhuzamos társadalmunkat. Vagy, ha úgy tetszik, államunkat az államban. Ezért az előnyökre és pozíciókra törekvésünknek továbbra is felül kell bírálnia

bennünk minden etikai-erkölcsi meggondolást. (Idézem Sorost: „*Nem érzem maga bűnösnek azért, mert erkölcstelen dolgokban veszek részt.*”) Arra kell törekednünk, hogy sem a Jobbik, sem mások ne gondolkodhasanak ésszerűen, számunkra kellemetlen tényeket, sikereket ne közölhesenek, csak elfogult, gyűlöletkeltő, harcias véleményeket egymásról, Oroszországról és Putyinról. Mint a sokasodó politológusok, vagy a megélhetési politikusok, valamint újabban bevetett, nekem ellenszenves, de támogatandó migráció- és melegpárti perccember urfik-kurafik, akik szenvedélyesen támadják Orbánt, mert nemet mer mondani az EU egyébként tényleg bárgyú és öngyilkos politikájára. A helyzet kritikussá válhat bármely pillanatban, és ma még sokesélyes. Mindemellett arra vigyázzunk tehát különösen, hogy az egész szépen alakuló reményteli Judapest ne-hogy Iszlámpestté, vagy Budhapestté váljon, de ne legyen Brüsszel-fiók sem. Ez a mi kizárólagos felségterületünk; itt nem lehet szó mások párhuzamos társadalmáról, csak a miénkről. Ez lebegjen a szemetek előtt, akármilyen kérdést elemeztek. Remélem, mindezek fényében értitek, hogy e taktikánk mögött milyen stratégiai cél húzódik meg.

Ha fontos kérdések kapcsán kételyek merülnek fel köreitekben, írjál, szívesen ellátlak benneteket további intelmekkel.

Jahve áldjon! Ölel Unokabátyád.

- - -

* A szerző nyugalmazott nagykövet, közíró.

- - -

Megjelent a KAPU folyóirat 2017/5 számában.